

خط مینجی

هغه خطوطی که از زمان کهن در ایران لران رواج داشته
هیچ‌کدام در اصل بومی این دیار نبود.
خط مینجی به مجموعی از قدهای بین
ارو شمای نوشتار گرفته می‌شود که عناصری شبیه
گروه دارین خط مینجی انواع مختلفا گوناگونی دارند. این
خط بومی نوشتن در زبانهای هند آریایی به کار می‌روند
از جمله خط مینجی میتوان به مینجی پارسی باستان، او در
الحاق کهن تر و قدیم تر 'آشوری' سومری 'آریایی'
ایلیایی، بابلی و اوگاریتی ریشا مراد
خط مینجی یا خط فارسی پارسی
38 حرف را ویژه حد اکثر و ۸ ریشه‌ها نگار
داشتند است. از این سه واژه 33 صحتی آن
کار د. 33 تفاوت سومریان را ایجاد کننده خط
مینجی می‌دانند. سومریان BC 3500 تا 1500 ساله
خط مینجی دوره ای را آغاز کردند که به عنوان آغاز
خط تومی و تاریخ نگاری شهورت دارد در این
خط اوپسین هزارگی نگاری ریشه است.
منازعاتی خط مینجی در نخستین بیستون
که لاوند شورش و کسره اند.
خط مینجی از جهت سهولت نوشتن می‌باشد.
این خط در همه کشورهای آسیای میانه به کار می‌رود.
این اطلاعات نیز هم از دست رفته خط پارسیان
را خط مینجی می‌نامند زیرا که این خط قدیم گمان
با قلمی نوک تیز چوبی یا فلزی نوشته شده بود.

اوستا

اوستا کتاب باستانی ایرانیان است. اوستا کتاب ربی و اخلاقی و ادبی است. این کتاب مقدس مربوط به افکار زرتشت پیامبر ایران باستان که مبنی بر اندیشه نیک و گفتار نیک و کردار نیک است. در حقیقت اوستا مجموعه ای بزرگ از کهن ترین نوشته ها و سروده های زرتشتیان بوده است. آنطور که به نظر می رسد قدیم ترین بخش این کتاب مقدس گاتقا است که خود زرتشت آنرا به رشته تحریر در آورده است.

گاتقا از مجموعه ای سروده های است که با زبان ساده نگاشته شده است و ادبیات شبیه ریگ و دای هندوها است که احتمالاً که در 1500 تا 1200 سال پیش از میلاد نوشته شده است.

کتاب محروف اوستا در روزگار باستان دارای 815 فصل در بیست و یک کتاب (کتاب) و بر طبق روایات اسلامی بر روی 12000 پوست گاو نوشته شده است. اما بدینسان این کتاب دینی زرتشت امروز فقط 83000 کلمه بر جای مانده است.

کتاب بزرگ اوستا در شکل کنونی مشتمل بر پنج کتاب است. مندرجه ذیل اند.
 ← یسنا - این کتاب به هنگام مراسم مذهبی خوانده می شود. گاتقا شامل یسنا است و کهنترین و مقدس ترین بخش اوستا است.

← و سیرج - این کتاب خود مستقلاً کتابی نیست. می توان گفت مجموعه ای از ملقات یسنا است. و سیرج دربرگیرنده تازه ترین بخش اوستا است که زبان پارسی میانه نوشته شده. و به دوره ساسانی بر می گردد.
 ← و نیرداد - این کتاب را در مراسم مذهبی می خوانند و نیرداد گمان می رود که دیرتر و زمان یارتها سروده شده باشد. و سیرد همواره با یسنا خصوصاً در مراسم دینی نفوذ خوانده می شود.
 ← یشت ها - از ریشه یشت و یشت یسنا آمده و به معنی برکتش و نیایش. یشت ها سروده های هستند که عموماً به نیایش خدایان قدیم ایرانی مانند مهر ناهید و تیشتر اختصاص دادند. بیست و یک یشت در دست است.